

Arrest

nr. 133 881 van 26 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LOOPMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De verzoekende partij verklaart van Albanese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 11 februari 1956.

Op 13 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juni 2014, met kennisgeving op 9 juli 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene tal van inspanningen geleverd zou hebben om zich in België te handhaven er zich er te integreren, erin geslaagd zou zijn vrienden te maken en zijn ganse sociale leven en belangen in België volledig te ontwikkelen, zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich te integreren en Nederlands te leren (zie deelcertificaten, attesten), inmiddels de Nederlandse taal terdege machtig zou zijn, een cursus wiskunde volgde (zie deelcertificaat), de inburgeringscursus volgde (zie attest van inburgering, bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie), werkwilleg zou zijn en zich zo spoedig mogelijk een eigen inkomen uit arbeid zou willen kunnen verschaffen, duurzame banden opgebouwd zou hebben met Belgische onderdanen, zich volledig aangepast zou hebben aan en ingeburgerd zou hebben in de Belgische maatschappij, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24 april 2009 vervolgens diende hij op 28 juni 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in. De aanvraag 9ter werd onvankelijk bevonden op 13 september 2010 en er werden aan de gemeente instructies gegeven om betrokkene in te schrijven in het Vreemdelingenregister en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. De asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 24 juni 2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenstatus. De duur van de asielprocedure — namelijk 2 jaar 2 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Op 13 november 2013 werd de aanvraag 9ter ongegrond verklaard en op 29 november 2013 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er in hoofde van betrokkene geen tegenindicaties zijn zoals overtredingen, crimineel gedrag of wat dan ook, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Meester Loopmans haalt aan dat het onmogelijk is voor betrokkene om naar zijn thuisland terug te keren en nog minder om zich daar op een normale wijze verblijfsdocumenten te laten overhandigen. Een gebeurlijke uitwijzing van verzoeker zou een ernstig en onherstelbaar nadeel tot gevolg zal hebben daar hij uit zijn jarenlang opgebouwde en vertrouwde omgeving wordt gedeporteerd. De raadsheer stelt dat in casu zowel materiële als emotioneel relaterende moeilijkheden weerhouden worden, de duurzame lokale verankering van betrokkene zou als een paal boven water staan gelet op het jarenlange verblijf alhier en waaruit zonder meer resulteert dat verzoeker alle duurzame en sociale bindingen in België ontwikkeld heeft, deze bindingen zouden de essentie van zijn bestaan vormen. Betrokkene diende te weten dat zijn verblijf voorlopig toegestaan was zolang zijn asielaanvraag en zijn aanvraag 9ter in onderzoek was en dat deze procedures mogelijkerwijze niet zouden resulteren in een definitief verblijf. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het is normaal dat betrokkene — in afwachting van zijn asielprocedure en van de behandeling van zijn aanvragen artikel 9ter- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Het gegeven dat betrokkene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat hij in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, hij vrijwillig het grondgebied diende te verlaten. Ondanks het feit dat betrokkene reeds meerdere jaren in België verblijft, valt niet te ontkennen dat hij veel langer buiten België verbleef, hij was

immers reeds ruim 53 jaar oud toen hij in België aankwam. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de banden die hij tijdens zijn verblijf in België opgebouwd heeft, belangrijker zouden zijn dan die die hij tijdens de overige jaren elders opgebouwd heeft.

Een bruuske verbreking van de verankering door uitwijzing zou volgens meester Loopmans zonder meer een vernederende en inhumane behandeling uitmaken dewelke verboden wordt door artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wij zijn echter van mening dat er hier geen sprake is van een vernederende behandeling omdat het weigeren van een machtiging tot verblijf niet duidt op minachting of gebrek aan respect voor betrokkene, de wetgeving is er niet op gericht om personen te vernederen of te verlagen.

Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft: betrokkene toont niet aan dat hij andere legaal in België verblijvende familieleden zou hebben. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen tonen niet aan dat de door hen opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Op 27 juni 2014, met kennisgeving op 9 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene kwam België binnen op 17.04.2009. Mijnheer heeft een asielaanvraag en een aanvraag 9ter ingediend. Het verblijf werd toegestaan tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven en de medische elementen liep. Vermits beide procedures werden afgesloten met een negatieve beslissing (noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hem toegekend en de aanvraag 9ter werd afgesloten met een negatieve beslissing op 13.11.2013), is het verblijf van mijnheer niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen, is inmiddels overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen. verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied: te verlaten dat aan hem betekend werd op 29.11.2013.”

Op 27 juni 2014, met kennisgeving op 9 juli 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit is de derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van.. 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 29.11.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 13.05.2014.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep in voor zover het gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing, wegens gebrek aan voldoende samenhang met de eerste bestreden beslissing.

2.2. Het beantwoorden van de exceptie opgeworpen door de verwerende partij vergt *in casu* een onderzoek van de middelen, te meer vastgesteld wordt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht heeft, namelijk op 9 juli 2014, en in het verzoekschrift onder meer de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt aangevoerd.

Ook wordt in de derde bestreden beslissing verwezen naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op 13 mei 2014 ingediend werd. Deze aanvraag maakt immers het voorwerp uit van de eerste bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. *In casu* heeft de verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2013. Bijgevolg gaat het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 juni 2014 gepaard met het inreisverbod van dezelfde datum.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van “*de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen*” (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. (...)”

Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip “overmacht”, standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St.nr.60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997,385).

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoeker onontvankelijk omdat de erin aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zouden

vormen welke hem toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt geponeerd dat de elementen met betrekking tot de integratie (sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...) van verzoeker niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet. Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen (uitsluitend) tot de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden. Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R.v.St. nr.84.658, 13 januari 2000). Door de door verzoeker aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende, ja zelfs foutief gemotiveerd.

Verzoeker heeft al zijn belangen in België en heeft amper nog enig contact met zijn land van herkomst, zodat hij inmiddels België als zijn thuisland is gaan beschouwen. Redelijkerwijze kan van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich opnieuw elders gaat vestigen, precies omdat hij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode.

Door het enkele feit van (gedwongen) repatriëring wordt het privéleven met alle sociale bindingen van verzoeker onmiskenbaar aangetast zodat het de artikelen 23 VBPR en 8 EVRM schendt – dit volgt uit de daad van de verwijdering zelf en hiervoor is geen bijkomend, specifiek bewijs vereist.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoeker een buitengewone inspanning zou vragen, zodat hij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art.9bis Vreemdelingenwet.

Door na te laten de concrete situatie van verzoeker te onderzoeken o.a. betreffende zijn kansen op het bekomen van een verblijfsmachtiging na aanvraag in zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht.

Ook het opgelegde inreisverbod is een disproportionele maatregel, aangezien hierdoor verzoeker zelfs geen aanvraag tot binnenkomst zou kunnen aanvragen bij de Belgische diplomatieke zending in zijn thuisland. Het sociaal-maatschappelijk milieu waartoe hij in België gedurende al die jaren is gaan behoren, wordt daardoor zonder meer op onherroepelijke wijze teniet gedaan.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aanvoert.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij het begrip buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zou miskennen. Hij is immers van oordeel dat de elementen van verblijf en integratie wel als buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden.

Bovendien zou een (gedwongen) repatriëring een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, een uitzonderingsbepaling is en bijgevolg restrictief moet worden geïnterpreteerd. De buitengewone omstandigheden moeten de terugkeer naar het buitenland voor de vreemdeling onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Het is de vreemdeling, die in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte.

De buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er wel toe aan te geven waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Ze mogen aldus niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Een interpretatie waarbij "het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen" niet wordt gerespecteerd, doet afbreuk aan de wet. Dit volgt uit het arrest van de Raad van State nr. 198.769, waarbij de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, en de strikte interpretatie van het begrip "buitengewone omstandigheden" werd herbevestigd.

Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". Hij lichtte dit begrip, zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat, als volgt toe:

"Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd.

Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.)

De elementen van verblijf en integratie waarnaar verzoeker verwijst, zijn elementen die ten gronde dienen te worden beoordeeld. Dit betreffen evenwel geen buitengewone omstandigheden die een aanvraag in het buitenland voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Verzoeker kan dus niet voorhouden als zou een incorrecte toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn gemaakt, doordat die elementen niet hebben geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Ook het feit dat hij hier een privé- en gezinsleven of sociale relaties zou hebben opgebouwd, kan de aanvraag in het land van herkomst niet verhinderen.

Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 8 EVRM, laat hij na aan te tonen dat hij andere legaal in België verblijvende familieleden zou hebben met wie hij een effectief gezinsleven zou hebben uitgebouwd. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 EVRM, moet verzoeker op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen familie- en gezinsleven aantonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie van een vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801).

In zoverre de verzoeker verwijst naar de banden die hij hier ten gevolge van zijn integratie zou hebben uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Bovendien is het zo dat verzoeker niet regelmatig verblijft in België, zodat hij principieel geen rechten kan doen gelden die aan een regelmatig verblijf zijn verbonden.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft immers illegaal in het land.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoeker aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

*Uit de bespreking van het enige middel blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden.
Het enig middel is niet ernstig.”*

3.1.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard daar de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aanhaalt die verantwoorden waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij vrijgesteld is van de visumplicht, maar langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn overschreden is. Eveneens wordt op grond van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet uiteengezet waarom er een termijn van nul dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. In de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit er een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat de verzoekende partij nadat haar het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 november 2013 werd betekend geen verdere stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, doch een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediend heeft.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt voor wat betreft de eerste bestreden beslissing nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.2. Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan

van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij houdt voor dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan die de aanvraag in het Rijk rechtvaardigen. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 13 mei 2014 verwijst de verzoekende partij met betrekking tot deze buitengewone omstandigheden naar een theoretische uiteenzetting omtrent dit begrip, naar haar duurzame lokale verankering en de duurzame sociale bindingen die ze in België ontwikkeld heeft. Hierop vervolgt de verzoekende partij met de elementen die de gegrondheid van de aanvraag kunnen staven.

In de eerste bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij met betrekking tot deze aangevoerde buitengewone omstandigheden echter het volgende:

“De elementen van integratie namelijk dat betrokkene tal van inspanningen geleverd zou hebben om zich in België te handhaven er zich er te integreren, erin geslaagd zou zijn vrienden te maken en zijn ganse sociale leven en belangen in België volledig te ontwikkelen, zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich te integreren en Nederlands te leren (zie deelcertificaten, attesten), inmiddels de Nederlandse taal terdege machtig zou zijn, een cursus wiskunde volgde (zie deelcertificaat), de inburgeringscursus volgde (zie attest van inburgering, bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie), werkwilbig zou zijn en zich zo spoedig mogelijk een eigen inkomen uit arbeid zou willen kunnen verschaffen, duurzame banden opgebouwd zou hebben met Belgische onderdanen, zich volledig aangepast zou hebben aan en ingeburgerd zou hebben in de Belgische maatschappij, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” en “Betrokkene diende te weten dat zijn verblijf voorlopig toegestaan was zolang zijn asielaanvraag en zijn aanvraag 9ter in onderzoek was en dat deze procedures mogelijkerwijze niet

zouden resulteren in een definitief verblijf. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Betrokkene wist dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het is normaal dat betrokkene — in afwachting van zijn asielprocédure en van de behandeling van zijn aanvragen artikel 9ter- zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Het gegeven dat betrokkene in het verleden van een tijdelijk legaal verblijf in het kader van een aanvraag artikel 9ter heeft kunnen genieten, opent niet de facto recht op verblijf in het kader van de huidige aanvraag artikel 9bis. Betrokkene wist dat hij in geval de procedures een negatieve afloop zouden kennen, hij vrijwillig het grondgebied diende te verlaten. Ondanks het feit dat betrokkene reeds meerdere jaren in België verblijft, valt niet te ontkennen dat hij veel langer buiten België verbleef, hij was immers reeds ruim 53 jaar oud toen hij in België aankwam. Het lijkt dan ook weinig aannemelijk dat de banden die hij tijdens zijn verblijf in België opgebouwd heeft, belangrijker zouden zijn dan die die hij tijdens de overige jaren elders opgebouwd heeft.”

De verzoekende partij weerlegt met het betoog in haar verzoekschrift, waarbij zij eerst een uitvoerige theoretische uiteenzetting geeft omtrent het begrip “buitengewone omstandigheden”, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsbeginsel alvorens de concrete elementen van de zaak te bespreken, geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch herhaalt slechts dat de elementen met betrekking tot de integratie (“sociale banden, kennis Nederlands, werkbereidheid,...”) als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en niet uitsluitend de gegrondheid van de aanvraag betreffen. Zij wijst opnieuw op haar lange verblijf in het Rijk, haar duurzame lokale verankering en haar integratie, doch laat na het motief van de bestreden beslissing dat deze elementen van integratie het onderwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde van de aanvraag te weerleggen. De stelling van de verzoekende partij berust op een verkeerde lezing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals blijkt uit de uiteenzetting hiervoor. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, die over een discretionaire bevoegdheid beschikt en elementen van integratie in aanmerking kan nemen als reden om te besluiten tot het bestaan van buitengewone omstandigheden maar hiertoe niet verplicht is, het langdurig verblijf en de elementen van integratie betwist, doch hij oordeelt *in casu* dat deze elementen niet voldoen als buitengewone omstandigheid. In de eerste bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd als volgt:

“De elementen van integratie namelijk dat betrokkene tal van inspanningen geleverd zou hebben om zich in België te handhaven er zich er te integreren, erin geslaagd zou zijn vrienden te maken en zijn ganse sociale leven en belangen in België volledig te ontwikkelen, zich kosten noch moeite gespaard zou hebben om zich te integreren en Nederlands te leren (zie deelcertificaten, attesten), inmiddels de Nederlandse taal terdege machtig zou zijn, een cursus wiskunde volgde (zie deelcertificaat), de inburgeringscursus volgde (zie attest van inburgering, bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie), werkwilgig zou zijn en zich zo spoedig mogelijk een eigen inkomen uit arbeid zou willen kunnen verschaffen, duurzame banden opgebouwd zou hebben met Belgische onderdanen, zich volledig aangepast zou hebben aan en ingeburgerd zou hebben in de Belgische maatschappij, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar het arrest nr. 84.658 van 13 januari 2000 van de Raad van State waaruit zou blijken dat “nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden” als vanuit de vraag tot machtiging te gronde”, laat de verzoekende partij vooreerst na aan te tonen dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt als deze die hebben geleid tot het vernoemde arrest, en kan er bovendien op gewezen worden dat de verzoekende partij zelf stelt dat een langdurig verblijf “kan” onderzocht worden als buitengewone omstandigheid, en blijkt hieruit aldus geen verplichting, en herhaalt de Raad dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, kaderend in haar discretionaire bevoegdheid, *in casu* het lange verblijf in overweging heeft genomen doch heeft gemotiveerd waarom het niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, met name heeft verzoekende partij zich bewust genesteld in illegaal verblijf.

Evenmin maakt de verzoekende partij met het betoog in haar verzoekschrift aannemelijk dat het feit dat zij al haar belangen in België heeft, en dat zij amper nog contact zou hebben met haar land van herkomst buitengewone omstandigheden uitmaken die het indienen van de aanvraag vanuit het buiten-

land belemmeren. De verwerende partij oordeelt enkel dat de door de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag niet via de gewone procedure, vanuit het buitenland, kan indienen, zodat haar aanvraag onontvankelijk is, waarna haar het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

3.1.3.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en werkbereid is. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steunen vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. De terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar de vriendschapsbanden die zij hier ten gevolge van haar integratie heeft uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de motieven van de eerste bestreden beslissing en verhindert niet dat de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk kan verklaren wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Een machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een gunst en geen recht. Bij het nemen van een dergelijke beslissing is de verwerende partij geenszins verplicht rekening te houden met de slaagkansen op het verkrijgen van een verblijfsrecht als dit vanuit het land van herkomst wordt aangevraagd, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt. Er is geen enkele wettelijke grondslag die de verwerende partij verplicht garanties te bieden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf zal worden ingewilligd, hetgeen de beoordeling ten gronde betreft, te meer de normale procedure erin bestaat dat de verzoekende partij de aanvraag vanuit het buitenland indient en zij slechts in het geval van het bestaan van buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat de aanvraag in het Rijk zelf wordt ingediend, deze in België indient. Er kan worden verwacht dat de verzoekende partij op de hoogte is van (het verloop van) de procedure die zij zelf opstart om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zij kan zich, zoals de verwerende partij in de eerste beslissing motiveert en hetgeen de verzoekende partij niet weerlegt met concrete elementen, *in casu* niet beroepen op elementen die te maken hebben met haar langdurig illegaal verblijf als hinderpaal die een tijdelijke terugkeer om de geëigende procedures te volgen onmogelijk maakt.

3.1.3.4. De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met over-

schrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van “de wet van 29 juli 1991” en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.1.3.5. Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.6. Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing voert de verzoekende partij geen andere grieven aan.

3.1.3.7. Met betrekking tot de derde bestreden beslissing stelt de verzoekende partij: “Ook het opgelegde inreisverbod is een disproportionele maatregel, aangezien hierdoor verzoeker zelfs geen aanvraag tot binnenkomst zou kunnen aanvragen bij de Belgische diplomatieke zending in zijn thuisland. Het sociaal-maatschappelijk milieu waartoe hij in België gedurende al die jaren is gaan behoren, wordt daardoor zonder meer op onherroepelijke wijze teniet gedaan.”

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan kan aanvragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Overeenkomstig artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet kan van de verplichting om de aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in te dienen in het herkomstland worden afgeweken bij internationaal verdrag, wet of koninklijk besluit. Bijgevolg mist het betoog van de verzoekende partij waarin zij stelt dat zij gelet op het inreisverbod zelfs geen aanvraag tot binnenkomst kan indienen, gelet op het inreisverbod, feitelijke grondslag. De verzoekende partij kan er immers de opheffing of opschorting van vragen. Tot slot laat de beperkte uiteenzetting van de verzoekende partij de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verwerende partij beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS